

[Aksel Larsen.]

spiller den alt dominerende rolle, så må det dog betyde mere end 20 pct. af det hele.

Statsministeren er modstander af indgreb fra statens side i overenskomstvilkårene. Hvis statsministeren er modstander af det, så skulle han og hans regering lade være med at gribe ind i overenskomstvilkårene ved at lave i større eller mindre grad pristalsfusk, og det er jo det, man gør, hvis man vil træffe en eller anden ordning med hjemmemarkedspriserne, så landbruget skal have de samme penge, men de skal betales over skatterne, og derved skal man bringe pristallet ned eller forhindre dets stigning.

Jeg må i øvrigt have lov til at sige, at det var jo interessant at høre statsministeren i tirsdags takke landbrugsorganisationerne for deres imødekommenhed og velvillighed og samfundssyn med hensyn til, at de var villige til at undlade yderligere øjeblikkelige stigninger i hjemmemarkedspriserne; jeg mener, det var interessant at høre, når han så i sin næste sætning sagde: men det er klart, de skal da have deres betaling for det, så de ikke lider noget tab. Så ved jeg ikke rigtig, om der var grund til at takke dem.

Og så endelig spørgsmålet om momsens. Ja, for det første er det jo rigtigt, at de nuværende regeringspartier stemte imod momsens i sin tid. Det er fuldkommen rigtigt, at jeg har af al magt modarbejdet et momsforlig mellem regeringen og de borgerlige partier, fordi jeg vidste, at det ville blive et meget dårligt skatteforlig, og derfor er jeg glad for, at det lykkedes at forhindre et sådant forlig. Men det, det drejer sig om, er jo, at de nuværende regeringspartier var indforstået med momsens og var ivrige efter momsens, indtil de opdagede, at de ikke kunne foreskrive socialdemokratiet en skattelovgivning af et ganske bestemt indhold, hvor man oven i købet forlangte, ikke alene at regeringen skulle undlade inden for en overskuelig fremtid at fremsætte lovforslag om kildeskat og skattefradragsreglens afskaffelse, men at socialdemokratiet som sådant skulle love i en årrække ikke engang at agitere for disse skattereformer. Ja, da det kom dertil, og da regeringen dengang ikke ville gå ind på en sådan håndfæstning, da den tværtimod gav udtryk for,

at den var villig til at gennemføre en skatte-reform efter de linjer, socialistisk folkeparti arbejdede for, så blev man modstander af momsens. Men så må man altså undskylde mig, så blev momsens gennemført på helt, helt andre præmisser end dem, den ville være gennemført på, hvis det skulle have været gjort ved et firkantet forlig med de gamle partier.

Så siges der fra statsministerens side, at regeringspartierne har jo ikke ligefrem fortalt, at man ville forhøje momsens; nej, det har de ikke ligefrem, men de har ligefrem fortalt det modsatte. For under valgkampen i TV blev regeringspartierne spurgt såvel af vælgere som af andre partier, om de agtede at forhøje momsens, hvis de fik flertal, og vi fik det svar, som blev mest tydeligt udtrykt bl. a. af hr. Henry Christensen: vi har ingen tanker om at forhøje momsens. Jeg erkender, at man har naturligvis ikke dermed sagt: det vil vi aldrig gøre. Men når man svarer sådan på et klart og tydeligt spørgsmål, så måtte vælgerne få det indtryk: dér er i hvert fald ingen fare; hvis vi stemmer på de borgerlige partier, kommer der ingen momsforhøjelse — og nu kommer den altså alligevel.

Til finansministeren én bemærkning. Han siger, at der bliver jo alligevel forbrugsudvidelser, selv om man gennemfører disse skattelove, for disse skattelove kan højst æde den ene dyrtidsportion op; men så er der jo den anden. Dyrtidsportioner efter pristallet får arbejderne som følge af de prisstigninger, der er sket, og det er rigtigt, at de kan være medvirkende til at udløse nye prisstigninger, men da de går til dækning af prisstigninger, som er sket, så bliver der ikke tale om nogen forbrugsudvidelse, fordi man får de 20 øre i timen i lønforhøjelse; så det er altså ikke rigtigt, at der alligevel vil ske en forbrugsudvidelse. Det, der sker her, det er ikke alene, at man sætter stop for en forbrugsudvidelse for de fleste i dette land, men at man begrænser forbruget, og når man begrænser forbruget herhjemme, så kan det ikke undgås, at det får alvorlige virkninger i form af, at produktionen går ned, afsætningen går ned, der bliver mindre beskæftigelse, og dermed har man altså igen handlet imod, hvad man lovede så klart under valgkampen: at man skulle sikre den fulde beskæftigelse.